

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3203/05
30.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат и ВВ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Округног суда у Ужицу Гж. 1358/05 од 26.9.2005. године, у седници већа од 30.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Округног суда у Ужицу Гж. 1358/05 од 26.9.2005. године..

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ужицу П. бр. 671/05 од 15.7.2005. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи уговор о доживотном издржавању закључен између тужених као давалаца издржавања и сада пок. ПП као примаоца издржавања, оверен пред Општинским судом у Ужицу под бројем III P. 301/2001 од 1.11.2001. године. Тужиле је обавезана да туженима накнади трошкове спора.

Пресудом Округног суда у Ужицу Гж. 1358/05 од 26.9.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужиле је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", 125/04) и нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из става 2. тачка 12. истог члана, на коју ревизија неосновано указује, будући да је побијана пресуда јасна, није противуречна и садржи све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ПП, баба тужиле и мајка тужених, преминула је дана __. године. Дана 1.11. исте године закључила је пред Општинским судом у Ужицу спорни уговор о доживотном издржавању којим је на даваоце издржавања, овде тужене, пренела право својине на свом двособном стану и покретним стварима, а даваоци издржавања су се обвезали да је издржавају, обезбеђују храну, одећу и негују је у болести, обезбеде лечење и свакодневне уобичајене потребе, а по смрти да је сахране, подигну споменик и дају подушја. Претходно је у августу исте године престала заједница живота између тужиле и сада покојне ПП, па је она остала сама у свом стану. Утврђено је да су се тужени и раније бринули о њој, а у време закључивања спорног уговора прималац издржавања је била стара 81 годину, и боловала је од дијабетеса и хипертензије. Утврђено је такође да је она била покретна, сама је себи припремала храну и набављала намирнице, старала се о својој хигијени и обављала кућне послове све до неколико дана пред смрт. Према налазу вештака неуропсихијатра, прималац издржавања није боловала од хроничне или повремене душевне болести, нити је била заосталог душевног развоја, већ је патила од повремених пролазних конфузних стања, услед слабије проходности крвних судова у мозгу. Међутим, у време закључења спорног уговора о доживотном издржавању, прималац издржавања је била у стању да схвати значај и последице уговора и да слободно изрази своју вољу. Према допунском налазу вештака медицинске струке, с обзиром на старост примаоца издржавања и њено здравствено стање, могла се ускоро очекивати њена смрт.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај спорног уговора о доживотном издржавању.

Према члану 203. став 1. Закона о наслеђивању, на захтев законских наследника примаоца издржавања суд може поништити уговор о доживотном издржавању ако због болести или старости примаоца издржавања уговор није представљао никакву неизвесност за даваоце издржавања. По налажењу Врховног суда, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају није испуњен наведени услов за поништај спорног уговора. Наиме, тужени као синови водили су рачуна о својој мајци

и у претходном периоду, а непосредно пре закључивања спорног уговора она је остала сама у стану. С обзиром на старост и дугогодишње хроничне здравствене проблеме, њој је било потребно издржавање нарочито у виду свакодневне бриге, помоћи и обезбеђивања лечења, што су тужени чинили. Будући да је прималац издржавања све до неколико дана пред смрт била покретна и способна да задовољава своје основне потребе, правилан је закључак у побијаној пресуди да у време закључења спорног уговора за тужене, који су је свакодневно виђали и дуже времена бринули о њој, њена скоро смрт није представљала извесност. Стога се ревизијом тужиле неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да су постојали разлози за поништај уговора у смислу члана 203. став 1. Закона о наслеђивању.

Осталим наводима ревизије којима се истиче погрешна примена материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 398. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љм